

Περί θεατρικών ανέμων και υδάτων

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Εναν μήνα ζήσαμε χωρίς θέατρο και μας βαρυφάνηκε. Ο αείμνηστος Εύης Γαβριηλίδης έλεγε ότι οι κριτικοί είναι ιδιαίτερα επικίνδυνοι τον Σεπτέμβρη, όπως οι αρκούδες μετά από χειμερία νάρκη, όταν ξυπνάνε νυστικές και έτοιμες να κάτασπαράξουν ό,τι κινείται. Αχ, όχι, δεν είναι αυτό το συναίσθημα που με έχει κυριεύσει. Είναι η έντονη αναμονή έξω από τις κλειδωμένες ακόμα πόρτες εκείνου του παράλληλου σύμπαντος που ευτυχώς θα ανοίξουν. Σε λίγο, την ερχόμενη εβδομάδα. Αν αφουγκραστεί κανείς από μας, τους απ' έξω, τους μη μυημένους, θα ακούσει τους ήχους της προπαρασκευαστικής διαδικασίας. Φήμες για τις παραγωγές που ετοιμάζονται. Διανομές ρόλων στις παραστάσεις των κλασικών έργων. Τίτλους άγνωστων θεατρικών κειμένων. Αλλά μόνο όταν οι πόρτες ανοίξουν στις μέρες των πρεμιέρων, εμείς οι απ' έξω θα γίνουμε μέρος των γεγονότων. Και τότε θα αποκτήσουμε ρόλο και σημασία στο παράλληλο σύμπαν, αφού η δική μας ματιά, η δική μας ακοή, η δική μας παρουσία θα ολοκληρώσει την πράξη των δημιουργών. Αυτοί δεν μπορούν χωρίς εμάς, κι εμείς δεν μπορούμε να έχουμε τη μοναδική μας ιδιότητα στο παράλληλο σύμπαν, την ιδιότητα των θεατών, αν δεν μας δείχνουν το ΘΕΑΜΑ.

Επιλέγω όμως την (μικρή, ευτυχώς) περίοδο χωρίς θέατρο, που διανύουμε αυτές τις μέρες, προσπαθώντας να αναλύσω τη φύση αυτής της ανάγκης. Γιατί ο κοτζάμ υπαρκτός κόσμος δεν μας φτάνει, γιατί, όπως στα βιβλία του Φίλιπ Πούλμαν, χρειαζόμαστε να ανοίγουμε παράθυρα στους

παράλληλους κόσμους; Τι αποκομίζω εγώ ο θεατής από την προσπάθεια των πέντε-έξι νεαρών ανθρώπων να παριστάνουν μπροστά μου τα ξωτικά του μαγικού θεατρικού δάσους; Εκείνοι έτσι γεννήθηκαν, με την τρέλα να αλλάζουν προσωπικότητες, να μην είναι ο εαυτός τους. Εγώ γιατί το χρειάζομαι τόσο απεγνωσμένα; Πώς γίνεται οι χάντρες των πολλών παραστάσεων που έχω δει να περνιούνται στο νήμα της δικής μου ζωής, εναλλάξ με τα πραγματικά γεγονότα; Πριν από πολλά, πολλά χρόνια, στις θεατρικές αίθουσες των παιδικών μου χρόνων υπήρχαν κόκκινες βελούδινες αυλαίες. Μια ανατριχίλα σε έπιανε εκείνη τη στιγμή που ξεκινούσε η αυλαία να κινείται αποκαλύπτοντας αυτό το Κάπου, αυτό το Κάτι που θα υπήρχε μόνο

για δύο ώρες και μετά θα έσβηνε. Σχεδόν δεν έχει σημασία πόσο τυχερός στάθηκε ο καθένας μας σ' ό,τι αφορά την ποιότητα των παραστάσεων που παρακολούθησε στην πορεία του ως θεατής, σημασία έχει να είμαστε ικανοί να νιώθουμε αυτή την ανατριχίλα. Στον πιο γυμνό, στον πιο εναλλακτικό, στον πιο μεταμοντέρνο σύγχρονο θεατρικό χώρο. Αισθάνομαι ότι η ικανότητα να νιώθω αυτή την ανατριχίλα μου δίνει τον τρόπο της εισόδου, μου δίνει το δικαίωμα του ανήκειν.

Θα είναι καλή η «Αντιγόνη» του Λιβαθινού; Τι θα βγει από τη συνάντηση του Τσέχωφ με την Ομάδα Persona; Τι θα κάνει ο Χουβαρδάς; Πώς είναι το έργο του Μαυρισάκη; Θα συνεχιστεί το «νέο τζύμμα»;

Τι θα δούμε φέτος;